

Дика відьма. Бойове хрещення

КУПИТИ

У житті дванадцятирічної сором'язливої Клари Ясен все наче спокійно. Але одного разу на дівчину нападає Чорний кіт, її звичне життя летить шкереберть, а навкруги починають відбуватися дивні речі. Виявляється, Клара - Дика відьма. Тепер їй потрібно навчитися користуватися своїми здібностями, довіряти собі - і прислухатися до дикого світу. Інакше трапиться велика біда. Біда на ім'я Химера. Вона навряд чи бажає Кларі добра! На Клару чекає справжнє «Бойове хрещення» із карколомними випробуваннями Диким вогнем! Чи виживе вона у цьому двобої?

Перша книжка серії "Дика відьма" стане унікальною мандрівкою в світ магічних перетворень та надихне на подвиги! Варто лише почитати...

Розділ 1

Морський кіт

Кіт стояв на сходах і навіть не думав забиратися.

Ще ніколи в житті я не бачила такого величезного кота. Він був завбільшки з лабрадора мого друга Оскара і такий самий чорний. Його очі світилися неоновим-жовтим кольором у підвальному напівморці.

— Гм... кіт? Можна мені пройти?

— Ні!

Звісно, він цього не сказав, але дав зрозуміти усім своїм виглядом. І сидів тут цей кіт зовсім невипадково. Він сів на сходи, бо йому так хотілося. Кіт явно чогось від мене потребував.

Я поспішала до школи і вже трохи спізнювалася. Падав дощ і дув вітер. Їзда на велосипеді в таку погоду не віщувала ні задоволення, ні швидкості. У мене взагалі не було бажання доводити вчительці математики Ганне, чому я вдруге за два тижні запізнилася на її урок, цього разу через якогось чорного кота.

— Тпрусь, — просичала я. — Геть! Зникни! Пішов!

Кіт роззявив морду, показавши мені світло-червоний язик і два ряди білих зубів, довших і гостріших, аніж у звичайних котів. Авжеж, він прошипів у мій бік набагато вправніше за мене.

Я припідняла велосипед і спробувала подолати наступну сходинку. Відстань між нами сягала тепер близько двох метрів. Я махнула однією рукою.

— Пішов звідси!

Кіг не зрушив із місця навіть на міліметр.

Навряд чи могла я вважати себе найсміливішою дівчинкою на світі, проте саме тієї миті страх до математички Ганн істотно переважав боязнь кота. Я глибоко вдихнула і різко щосили рвонула по сходах. Тоді кіт або поступиться, або... Котисько стрибнув, але не вбік чи назад, а прямісінько на мене. Він так ударив мене в груди та обличчя, що якийсь час не існувало нічого, крім чорної шерсті. Я з велосипедом і котом на собі перечепилася, злетіла донизу по сходах, гепнувши на них спиною. Далі вдарилася

потилицею об цемент і проїхалася одним ліктем по рапатій стіні. Я заціпеніло лежала мовчки, і здавалося, що серце від переляку підступало під саме горло. В усьому був винен кіт. Його жовті очі палали навпроти, кігті вп'ялися в мій дощовик, пробралися під светр аж до голого тіла. Чорна пухнаста тінь покрила мене заледве не повністю. Я не бачила за нею нічого іншого, крім темно-сірого неба та дощу, що стікав донизу з нас обидвох холодними грубими краплями.

Кіт підняв передню лапу і випустив пазурі. Вони були сіро-голубого кольору із молочно-білими кінчиками.

— Ні, — прошепотіла я. — Відчепись...

Щоправда, я не зовсім розуміла, чого боялася і що буде далі. Напівлежма на лівій руці, я намагалася правою скинути з себе кота. Котяча шерсть була вогка і тяжка, причому не лише від дощу. Вона віддавала запахом морських водоростей, моря та солоної води. Я ніяк не могла вивільнитися.

Хап!

У блискавично швидкому русі його лапа наблизилася до мого обличчя і вчепилася кігтями за шкіру прямисінько над переніссям посередині брів. Із носа одразу пішла кров, я помічала, як вона повільно скапує додола. Мені довелося кліпати очима, щоб кров не потрапила в них. Поки я лежала там, нерухома та скалічена, морський кіт наближався впритул. Відчувався його теплий та шорсткий язик на моєму чолі.

Тварина злизувала кров із рани, яку сама завдала.

— Кларо! Що там? Ти запізнився!

Мамин голос лунав із робочого кабінету. Я стояла в коридорі й не могла вимовити ані слова. Через якусь хвилину мама вийшла.

— Мишко моя маленька, — промовила вона перелякано. — Що сталося? Я хитнула головою. Моє тіло трусилося. Голова боліла, чоло свербіло і пекло. Здавало-ся, що я досі відчуваю котячу мокру плоть із запахом водоростей та солоної крові.

— Кіт, — пошепки промовила я. — Це був... кіт.

Я навіть не сподівалася на те, що мама мені повірить. Натомість уявляла, як вона ставитиме море запитань і вирішить, що я перебільшую. Бо ж хіба

часто на людей нападає чорний велетенський кіт? Цього разу було по-іншому. Мама пильно дивилась на мене.

— О, ні! — тільки й змогла вимовити вона, а потім розплакалася.

Я мушу, мабуть, пояснити кілька речей. Моя мама — не якась там плакса. Вона навіть дуже крута. Мама працює журналісткою, точніше, фрілансеркою. Вона має власну фірму і заробляє тим, що пише статті для різних газет, отож отримує за це гроші. Їх насправді немало, тих, кому мамині дописи до вподоби. А ще в мами хист — знаходити цікаві історії. Мій батько більше не живе разом з нами. Батьки розлучилися, коли мені було п'ять років. Тож мама вже звикла давати собі раду з усім сама.

Мама перестала плакати, знайшла аптечку і взялася промивати рани на чолі та лікті. Увесь цей час вона міцно стискала між плечем і вухом мобільний телефон з надією додзвонитися до лікаря.

— Ви — номер... сім... у черзі, — промовляв пискливий далекий голос автовідповідача. Мама нервовим рухом відклала телефон, принесла пакет замороженої кукурудзи і кухонний рушник.

— Підійди, — сказала вона. — Приклади до рани. Поїдемо в лікарню самі.

— Велосипед... Я його не замкнула, — вирвалося в мене.

— Забудь, — відповіла мама. — Зараз не до цього. Надягай скоріш сухого светра, не знаю скільки там доведеться чекати.

Вона знову стала собою. Тією самою мамою, яка все тримала під контролем, завжди пильнувала мене. Та мені ніяк не йшов з голови її безпомічний вигук «О, ні!». Я зауважила цей вираз обличчя ще до того, як вона знову одягла на себе маску мами.

Її відкритий рот, зблідлі губи, сльози, які немов вистрибували з очей.

Здавалося, що світові настав кінець.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ